

ЖИВОТОПИС

Ја Душан, душа мог оца Богдана, од рода Бошњака, чије је племе опевано још у древним обредним песмама које се певаху све до Индије, и душа моје мајке Милене рођене Гвозденовић, од Гвоздена пореклом, последњи пут бејаш рођен лета 7457. по Сварогу или 1949. Христових година, 24. дана месеца лажитраве, кад роде пристизаху са југа, на Васкресеније. У србској вери православној, по богу Правде бејаш крштен у храму Светог Јована Крститеља у селу Острову - Западни Срем. Из овога села потекоше сви моји знани преци по Бошњачком роду и незнани, које песме памте, крвни и генетски сродници, све до божанске прамајке Беле пчеле, Беле орлушине којом нашу заставу украшавамо, или можда, Беле вучице јер и курјачког рода нас има, и свијетлог претка и праоца божола Кура, који роди Курајбера, овај роди Ожмикура, а овај Курдепача, а он Сукурдова, а овај Курлебала, а он роди Аскурђеда, а овај роди Курђеда, наше генетске претке. Курђеда роди моје крвне претке, Наврнједа Глишу он Чукурњеда Саву, Сава Прађеда Душана чије име и ја добих, а прађеда роди Ћеда Благоју. Ћеда роди мог родитеља, Оца Богдана и сви они поштоваше обичаје нашег свијетлог божола Јарила (Геровита), а чије је надлежности у србској правој-славној вери преузео Свети Ђорђе, у време кад Стару семенку Кукуруза мајци Земљи дајемо, а из ње, се нови живи Кукуруз роди. Сви они, па све до праоца, свечарише на Ђурђевдан којег ја и данас славим, и у аманет остављам да славе моји синови и унуци и прауници и чукунуници и наше Беле пчеле и орлови.

Идући Путем Права, наш Створитељ, Држитељ и велики Моритељ божоле Триглав („Бог правде што спаси од пропасти досад нас...“) ме води кроз Јав по многим местима мога Срема, Винковцима, Островом, Вуко(варом), стигох у Руму и Нови Сад, а скраси ме Створитељ у Београду. Ожени ме Маријом и венча нас прстеном златним и круном, Држитељ, божоле Велес. Марија, кћер, од оца Душана, а овај од Милована Атанацковића из Делиблата у Банату и мајке Пауне од Поповића из Вуконе. Марија Душанова и ја Душан Богданов, изродисмо Милоша и Јелену, а Милош и снаја Данијела изродише Јелицу, Богдана и Душана, по ђедовима им имена наденуше, и по вољи кумова њихових. Не сазнах кад наши преци курјака вуком прозваше, али бијаше воља божола свијетлог Велса те ме у Јави са реке Вучице и Вуке од Вуковара са Маријом венча, а Марија беше родом из Вуконе, са речице Вукодража са Вуковог поља, те нас поново повеже наш обојени праотац Кур.

У родном крају научише мене основном и гимназијском знању, а за математику, за коју од Кришњег Коледа, аватара Вишњег, обдарен бејаш, на Природноматематичком факултету у Београду се обогатих знањем. Кад Коледо, последњи пут бејаше међу Србима, остави нам знање о звездама и на дар календар, по коме ево већ више од 7 хиљада рођендана, Божића-Сварожића, од када смо Срби, ходамо Путем Права и меримо време. Данас од ове 2011. године по Христу, протече 7519 година, а Срби овај Коледов дар одбацише кад нам највише требаше, кад Црног Ђорђа, који трофејну главу Вепра понесе и победи, заклаше. А памтише га кроз све векове, и у време изградње Смедеревске тврђаве, и док друге храмове подизаху и тапије датираху. Од тада нам Дијевићи време одмеравају и наводе нас на стазе западне одакле нам тамне ноћи долазе.

Научише мене, а и ја учих сремску омладину математичким вештинама, у Срему (Срму) у коме некада цареваше србски цар Срм, у коме мудрост оставише древни старчевци и винчанци, преко чијих равница живљаше народ Пчела, како сведоче антички писци, и народ Телазга, Илира и Трибала и сви беху и остадоше Срби. Живех у Срему по коме су тутњале хорде и војске пљачкаша: Авара, Хуна, Келта, Турака и Германа, остављајући пустош, у коме Христову веру проповедаше апостол Павле лично, али и оном Срему у коме бог Дагон роди сина Бала, а његов потомак, бог нишки (Дионизос), лукавством наговори богове, да вино уместо медовине, што мудрост прамајке беше, пију и да се бију и ратују и народ сатиру, што негда не беше. Пров у аманет прими од очева свјих, а ради истине обнови винограде и означи повратак културе вина у подунавских Срба, подари им знање да вино праве, које и сами Богови пију. Ми Срби га пијемо и пијани истину зборимо, још од Нина Беловог. Проучих „Подрумар“ Захарија Орфелина и подигах виноград, а вински подрум назвах Дивонија и натпис на њему написах винчицом (србицом).

Животопис пишем ове 7519. године, по Сварогу, са искреном жељом да се придружим „Српском криваку“, удружењу које мудри назваше по кукурузу који нам послаше Маје, да нас прехрани у прохујалим тешким временима. Тада кукуруз постаде Србину биљка која га у животу одржа, а његово име, које неко умешно даде по вољи божола Кура, остаде да нас трајно подсећа на нашег свијетлог претка који бог меда, воде и ватре бејаше. Мајански србски кривак, поред тога што носи у имену корен речи Кур, буди код србских жена жељу која нама Србима вековима омогућаваше препорађање, односно поновно утеловљење. Осим Кур везе која нас хранише, наше две цивилизације готово истовремено почеше да мере време, ми 5508. године пре Христа, а Маје непуна 4 века после нас.

У Јави увек настојох да се држим дхарме: ради постојано, усрдно, смирено и поштено; живи разборито, чисто и обуздано; према родбини, пријатељима и сарадницима буди благ и праведан. Користих знања наших узорних предака (Мануа, Душана, Саве, Стевана, Николе, Доситеја, Орфелина...) и писах многе чланке о информацијама и пословним информационим системима користећи ћирилицу и србски језик, али ми их Дијевевићи ваздан преводје у латинско писмо, правдајући се коришћу.

Данас, још увек тежим стварању врхунских програма као основе модерним информационим системима намењених, пре свега, србским предузећима указујући мојим сународницима како се „мисли космички, а делује земаљски, завичајно“.

ВЛАСНИК ИНФОРМАТИЧКЕ КУЋЕ ИИБ ИЗ БЕОГРАДА
И ВИНСКОГ ПОДРУМА ДИВОНИЈА ИЗ ВУКОНЕ
СМЕШТЕНОГ НА ИМАЊУ 'КО НАЂЕ, НАЂЕ' У ОПШТИНИ (Д)УБ

ДУШАН БОШЊАК